

til en let overskuelig Helhed. Da Geheimarkivets og Kongerigets Arkivs nuværende Lokaler, der stode op til hinanden, med meget ringe Beføstning kunne bringes i Forbindelse med hinanden og Pladsen paa begge Steder ikke formenes at vanskeliggjøre en saadan Omflytning af de ansatte Arkivfager, skjønes der heller ikke fra denne Side at være nogen Hindring tilstede for Planens øjeblikkelige Gjennemførelse.

Fra de tre førnævnte Ministerier, der i 1871 nævede Betænkligheder ved, at deres Arkiver inddroges under et forenet Arkiv, har man indhentet Erklæringer om, hvorvidt de fremdeles maatte nære de samme Betænkligheder, saafremt Arkivvæsenet omorganiseredes efter den nys beskrevne Plan, eller dog maatte være villige til efterhaanden at aflevere Arkivfager til det forenede Arkiv udover den for Afleveringen hidtil fastholdte Tidsgrense.

Marineministeriet har i sin Erklæring ytret, at ligesom den af samme i sin Tid udtalte Betænklighed mod den da paatænkte Omordning af Arkivvæsenet hovedsagelig ikkun var begrundet paa et almindeligt Hensyn til den større Vidtløslighed, som en saadan Omordning kunde bestryktes at ville medføre for Ministeriets egen Benyttelse af dets gamle Arkivfager, og da det ikke paa Grund af særlige Forhold for Marinen anses nødvendigt at afvige fra, hvad der i den omhandlede Henseende forøvrigt i Almindelighed findes hensigtsmæssigt, kan samme efter den nu fremkomne foreløbige Plan for Arkivvæsenets Ordning ikke finde tilstrækkelig Grund til at modsætte sig, at Marineministeriets Arkiv inddrages i det tilsluttede sælles Arkiv, idet samme erkjender de Fordele, som en saadan Ordning kunde medføre for en lysstemt og hensigtsmæssig Behandling af det hele Arkivvæsen. Det er dog herved forudsat, at Ministeriet vil have det i sin Magt at tilbageholde sine Arkivalier fra et saadant Tidspunkt, som for den løbende Administration anses for hensigtsmæssigt, og har det herom forbeholdt sig til sin Tid at fremkomme med en nærmere Udtalelse.

Krigsministeriet har ligeledes erklæret sig rede til at vise enhver Smødekommun til Gjennemførelse af Arkivreformen, som lader sig forene med de Interesser, bemeldte Ministerium har at varetage. Men i saa Henseende har det troet at burde gjøre opmærksom paa, at en Aflevering af sammes Arkivalier til det forenede Arkiv saa langt ned i Tiden, at kun de allernyeste og saa at sige daglig nødvendige Sager skulde undtages derfra, vilde have til Følge, at de Krav, som Administrationen har paa en hurtig og nøjagtig Betjening, ikke vilde kunne ske Fyldest i det Omfang, som det for Krigsministeriet er en uafviselig Nødvendighed at søge opretholdt. Dets Arkiv er tillige af en særegen Beskaffenhed, der ikke tilsteder derpaa at anlægge samme Maalestok som paa de civile Ministeriers i Almindelighed, og indeholder foruden de fra Ministeriets Kontorer afleverede Sager en stor Mængde

fra ældre og yngre Særskdelinger hidrørende Arkiver, der udgjøre over Halvdelen af den nuværende Samling og ikke vilde kunne udskilles derfra, uden at den led et for den historiske Bearbejdelse føleligt Tab. Heri turde, efter Krigsministeriets Formening, ligge en Opfordring til ved Organizationen af det paatænkte sælles Arkiv at tage under Overveelse, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at bevare Krigsministeriets Arkivfager under Et som en særlig Afdeling af det samlede Arkiv, ligesom Krigsministeriet til den Tid har forbeholdt sig en nærmere Bestemmelse, om ikke det under Generalstabens i sin Tid oprettede „Krigsføringsdepot“, der indeholder et fra forskjellige Sider i Aarenes Løb indsamlet, til Belysning af vore Krigsforhold i det Hele værdifuldt Materiale, bør forblive under Krigsbestyrelsen. Den organiske Forbindelse, som bestaar imellem den nuværende og de tidligere gjældende Forordninger, af hvilke allerede den næstsidste strækker sig tilbage til Aaret 1842, medfører, at der ved den daglige Administration af Sørens Anliggender jævntlig haves Brug for Sager, der ligge forholdsvis langt tilbage i Tiden, og at der som Følge heraf ikke alene maa have Sikkerhed for, at bemeldte Sager til enhver Tid haves ved Haanden, men ogsaa at Arkivet idetmindste for den Dels Vedkommende, som saaledes finder hyppigst Anvendelse ved Administrationen, forvaltes med den fornødne Sagkundskab. Lages dertil i Betragtning, at den omhandlede Maatte Sager indeholder en ikke ubetydelig Del fortrolige Aktstykker, der beryre nulevende eller nylig afdøde Personers Slægtninge, og over hvis Benyttelse det ligger i Sagens Natur, at Krigsministeriet maa forbeholde sig en udelukkende Kontrol, forventer Krigsministeriet, at det vil erkjendes, at de Betænkligheder, som det maatte nære ved i et Omfang, som der er Tale om, at lade dets Arkiver overgaa til en udenfor dets Omraade hørende Myndighed, ikke faar Grund. Derfor Spørgsmaalet om en succesfuld Aflevering af Arkivfager udover den for Afleveringen til Geheimarkivet hidtil fastholdte Tidsgrense har Krigsministeriet erklæret sig villigt til, saafremt Planen om et sælles Arkiv skulde blive til Virkelighed, at aflevere Ministeriets ældre Arkivfager efter 1802 til samme, efterhaanden som det maatte skjønes forsvareligt lige overfor andre berettigede Hensyn at udfille et passende Afstnit af det tilbageholdte Arkiv fra den øvrige Samling, og det vilde saaledes til en Begyndelse have kunnet give sit Minde til, at Afleveringen allerede nu skødes nogle Decennier frem i Aarhundrebet, naar der ikke netop iaar under Generalstabens Ledelse var paabegyndt en Bearbejdelse af Krigsarkiverne fra Aarhundredets Begyndelse, hvorved Afgangen for Offentligheden til den deri indeholdte historiske Stofmasse vil blive betydelig lettet, og det maatte bestryktes, at de nu i god Gang